

În ciuda dovezilor de netăgăduit că Jones și Waggoner au fost mesagerii lui Dumnezeu în 1888, în biserica mondială de astăzi este prevalentă credința că ei au apostaziat, aceasta fiind dovada că solia lor nu putea fi de la Dumnezeu.

Este adevărat că în ultima parte a vieții lor Jones și Waggoner au intrat în dificultăți tulburătoare. Ambii au făcut greșeala fatală de a accepta să lucreze alături de doctorul John Harvey Kellogg la Sanatoriul din Battle Creek, chiar într-o vreme în care doctorul se aventura pe terenul fermecat al cercetării naturii lui Dumnezeu. În ciuda avertizărilor serioase și categorice din partea lui Dumnezeu ca ei să stea departe de Sanatoriu, Waggoner și Jones s-au aliat cu Kellogg și echipa lui chiar în vârtejul ereziei nimicitoare numită Alfa.

Cum au ajuns într-o astfel de situație deplorabilă, deși solia încredințată lor era chiar antidotul pentru astfel de alunecări fatale de la credința fundamentală a adventismului? Este posibil să înțelegem corect motivele pentru care Dumnezeu nu i-a mai putut folosi în ultimii lor ani?

Inspirația ne oferă suficiente informații pentru a ne forma o concepție corectă despre lucrurile care se întâmplau în spatele cortinei. Ne ajută să punem evenimente și fapte în perspectiva mai largă a mării controversă, ca să putem evita capcanele extrem de fine în care au fost prinși slujitorii Domnului din trecut.

Imediat după Minneapolis Dumnezeu a început să atragă atenția că opoziția împotriva soliei se va transforma în opoziție față de persoanele prin care este trimisă ea. Era o reacție firească, și de aceea solii nu trebuiau să se lase tulburați prea tare. Totdeauna Hristos a fost Cel răstignit în persoana solilor Săi.

Jones și Waggoner aveau caractere puternice, erau oameni fermi, hotărâți, cu convingeri categorice, dar nu puteau să nu simtă acut împotrivirea fraților lor din conducerea bisericii. Se găseau într-o dilemă aproape de nerezolvat: Aveau convingerea fermă că frații din conducere sunt oamenii lui Dumnezeu, chemați în lucrare în cea mai importantă perioadă a bătăliei din marea controversă. De asemenea, pe baza declarațiilor inspirate, aveau convingerea fermă că solia încredințată lor de Dumnezeu este începutul mării strigări și al ploii târzii, „cu adevărat” solia îngerului al treilea.

Cum era posibil ca tocmai oamenii lui Dumnezeu să se opună soliei lui Dumnezeu? Pentru Luther a fost relativ ușor să se opună ierarhiei clericale, deoarece avea convingerea fermă că are de-a face cu cornul cel mic din profeția lui Daniel. Dar Jones și Waggoner aveau de-a face chiar cu oamenii lui Dumnezeu, conducătorii prin care Hristos dorea să conducă biserica rămășiței în Canaanul ceresc. Cum era posibil ca tocmai ei să se împotrivescă ultimei solii de har către lume?

Nu exista decât o singură cale de ieșire din acest impas: Ori solia lor nu era de la Dumnezeu, ori frații de la Battle Creek nu erau oamenii lui Dumnezeu.

În această dilemă, Jones și Waggoner nu s-au lăsat conduși de impresii sau raționamente subiective. Ei au plecat urechea la călăuzirea activă a lui Dumnezeu prin slujitoarea Sa aleasă. Iar mărturia inspirată era cât se poate de clară, confirmând că solia lor este de origine divină, și că poporul a repetat la Minneapolis revolta lui Core, Datan și Abiram.

Ce nu înțelegeau ei era că liderii din adunarea poporului plănuiseră în taină înlăturarea lui Moise modern din mecanismul decizional al bisericii, și o întoarcere discretă în Egiptul protestantismului popular. În termenii de azi, o întoarcere la tronul din Sfânta, părăsit de Hristos, de pe care Satana sufla asupra închinătorilor influența lui nesfântă.

De asemenea, Jones și Waggoner păreau să nu înțeleagă că opoziția oficială poate produce blocarea lucrării Duhului și retragerea luminii. Le era imposibil să accepte gândul că trebuie să se întoarcă împreună cu poporul în pustie până când generația aceea de conducători necredincioși va părăsi lucrarea lui Dumnezeu. Au făcut tot ce le-a stat în putere spre a aprinde din nou focul redeșteptării, dar fără niciun succes. Inima lucrării de la Battle Creek era rănită de moarte, iar ei s-au simțit îndreptățiți să se delimiteze de ea.

Exista o cale corectă, și una greșită, de a se delimita de necredința conducătorilor bisericii. Calea corectă era aceea pe care îi împingea aproape constrângător Ellen White, adică de a merge cu solia neprihănirii lui Hristos la popor, lucrare directă cu sufletele oamenilor, în câmp. Dar ei nu au ascultat, alegând calea greșită a luptei de partid, coalizându-se în jurul lui Kellogg cu speranța că vor reuși să răstoarne de la putere clica necredincioasă de la cârma lucrării.

Waggoner a alunecat astfel într-o formă bizară de pan-entheism, iar Jones s-a trezit prins într-o luptă inutilă de a corecta inspirația, de a demonstra că sora White este greșită, că se lasă influențată, că lansează acuzații nefondate împotriva conducătorilor de la Sanatoriu. Nu mai reușeau să înțeleagă faptul că păsări necurate și urâte puseseră stăpânire pe mințile strălucite de la Sanatoriu, și că pregăteau o debarcare generală a adventismului de pe bătrâna corabie a Sionului.

Sfârșitul lor trist este o permanentă avertizare că neglijarea instrucțiunilor divine este fatală în momente de criză majoră.

Dumnezeu ne-a avertizat din timp asupra a două lucruri vitale legate de soarta solilor Săi: Că opoziția oficială față de solia lor a fost motivul principal pentru căderea lor, și, mai important, că cei ce se vor poticni de soarta solilor în primirea soliei lor vor intra într-o amăgire fatală. Ascultați:

„Dacă solii lui Dumnezeu, după ce au stat tare pentru un timp de partea adevărului, cad în ispită și-L dezonorează pe Cel care le-a dat lucrarea, ar fi aceasta o dovadă că solia Sa nu este adevărată? Nu... Păcatul solului lui Dumnezeu va produce bucurie Satanei, iar aceia care au respins solia și pe soli vor triumfa; dar în nici un caz aceasta nu-i va absolvi pe cei vinovați de respingerea soliei lui Dumnezeu...” (Letter O19, 1892).

„Este foarte posibil ca frații Jones și Waggoner să fie doborâți de ispitele vrășmașului; însă dacă vor fi, aceasta nu va dovedi că ei nu au avut o solie de la Dumnezeu sau că lucrarea pe care au făcut-o a fost o greșală. Dar dacă se va întâmpla așa, câți vor adopta această poziție și vor intra într-o amăgire fatală, pentru că ei nu sunt sub controlul

Duhului Sfânt... Aceasta este chiar poziția pe care o vor lua mulți dacă unul dintre acești oameni ar cădea, și mă rog ca acești oameni, asupra cărora Dumnezeu a pus sarcina unei lucrări solemne, să fie capabili să dea trâmbiței un sunet clar și să onoreze pe Dumnezeu la fiecare pas și astfel calea lor să crească în lumină la fiecare pas din ce în ce mai mult până la sfârșitul timpului” (Letter S24, 1892).

Dar frații Jones și Waggoner nu au onorat dorința și rugăciunile ei. S-au lăsat doborâți de ispitele vrăjmașului în ciuda celor mai clare avertizări din partea Domnului, și astfel opoziții lor din toate timpurile au intrat, și continuă să intre într-o amăgire fatală.

Acest episod conține o morală pe care poporul nostru de azi ar face bine să o trateze cu seriozitate, atunci când se simte înclinat să condamne eșecul solilor lui Dumnezeu din trecut:

Tufișurile din vale, unduindu-se sub boarea care le strică liniștea din când în când, ar face bine să se abțină de la comentarii critice când văd stejarii puternici din vârful muntelui cum se prăbușesc sub dezlănțuirea ucigașă a furtunii. Să-L lăsăm pe Dumnezeu să spună că într-adevăr nu este nici o scuză pentru clătinarea lui Jones și Waggoner; iar noi ar fi bine să fim mai domoli la vorbă, înțelegând că “noi” am fost în mare parte cauza plecării lor dintre noi.

În final, trebuie spus că Jones și Waggoner, spre onoarea lor, nu au renunțat la credința în Dumnezeul lui Israel. Niciodată ei nu au devenit păgâni, agnostici sau atei. Niciodată nu au renunțat la sabat sau la consacrarea de o viață față de Hristos. Nu au plecat pe drumul spiritismului urmat de colegii lor în frunte cu Dr. William Sadler. Niciodată nu și-au renegat solia sau chemarea din 1888. Niciodată nu au pus în umbră solia neprihănită a Hristos, chiar dacă uneori n-au reușit să vadă scopul ei vital în perspectiva mai largă a marii controversă.

În climatul de astăzi al părtășiei creștine, ei ar fi încă membri buni și permanenți. Păcatul lor a fost acela că și-au pierdut credința în trupul colectiv al bisericii și în conducerea ei divină. Nu au putut avea încredere în pocăința denominațională. Au ajuns să se îndoiască de natura umană; de aici, amărăciunea lui Jones și căderile propriilor lor naturi umane.
